

EDISON
(1928)

I

Naše životy jsou truchlivé jak pláč
Jednou k večeru šel z herry mladý hráč
venku sněžilo nad monstrancemi barů
vzduch byl vlhký neboť chýlilo se k jarnu
avšak noc se chvěla jako přéřie
pod úderu hvězdné artilerie
které naslouchali u politých stoli
pijáci nad sklenicemi alkoholu
polonahé ženy v šatě z pavích per
melancholické jako v podvečer

Bylo tu však něco těžkého co drtí
smutek stesk a úzkost z života i smrti

Yracel jsem se domů přes Most Legií
zpívaje si v duchu malou árii
piják světél nočních bárek na Vltavě
z Hradčanského domu bilo dvanácti právě
plňnoc smrti hvězda mého obzoru
v této vlahé noci z konce únoru

Bylo tu však něco těžkého co drtí
smutek stesk a úzkost z života i smrti

Skláněje se s mostu uviděl jsem stín
sebevrahův stín jenž padal do hlubin
bylo tu však něco těžkého co pláče
byl to stín a smutek hazardního hráče
řekl jsem mu probůh pane co jste zač
odvětil mi smutným hlasem nikdo hráč
bylo tu však něco smutného co mlčí
byl to stín jenž jako šibenice trčí
stín jenž padal s mostu; vylíkl jsem achi!
ne vy nejste hráči ne vy jste sebevrahi!

Šli jsme ruku v ruce oba zachránění
šli jsme ruku v ruce v otevřeném snění
za město kde počínaly Kořiče
z dálky mávaly nám noční vějíře
nad kiosky smutku tance alkoholu
šli jsem ruku v ruce nemluvíce spolu
bylo tu však něco těžkého co drtí
smutek stesk a úzkost z života i smrti
Odemkl jsem dveře rozžal svítíplyn
věda na nocleh svíj pouliční stín
řek jsem pane pro nás pro oba to stačí
nebylo tu však už stínu po mém hráči
či to byl jen přízrak nebo sebeklam?
stál jsem nad svým každodenním lůžkem sám

Bylo tu však něco těžkého co drtí
smutek stesk a úzkost z života i smrti

Usedl jsem za stůl nad kupy svých knih
pozorně oknem padající sněh
pozoruje vločky jak své věnce víj
se svou věčně chimérickou nostalgii
piják světél potopených odstínů
piják žen jichž poslouchají sny a hadi
piják žen jež pochovávají své mládí
piják krutých hazardních a krásných žen
piják rozkoše a zkvřavělých pěn
piják všeho krutého co šve a drtí
piják hrůz a smutku z života i smrti

Řekl jsem si zapomeň už na stíny
olívraje týden staré noviny
kde jsem v pachu novinářské černi to na
uzřel velkou podobiznu Edisona
byl tu jeho nejnovější vynález
seděl v taláru jak středomořský kněz
bylo tu však něco krásného co drtí
odvaha a radost z života i smrti
(...)